

der om kortere eller længere Tid maatte blive Spørgsmaal om at give Politiet her i Landet en anden Organisation. Det kan nemlig ikke nytte at skule, at naar Politiet skal udstyres paa en tilbørlig Maade, vil det føre til Offere, hvad enten det nu bliver for Staten eller for Kommunen. Fremdeles hørte jeg med ublandet Tilfredshed den Udtalelse fra det ærede Medlems Side, at han maatte være imod enhver Bestemmelse, som fremkaldte en utilbørlig Tvang eller traadte hindrende i Veien for, at den rolige og skikkelige Arbejderbefolkning kunde drage fra det ene Sted til det andet. Det er en Grundsetning, som netop stemmer med den, som jeg har søgt at hænde ved forskjellige Leiligheder ved Behandlingen af denne Sag, og ydermere maa jeg være enig med det ærede Medlem i, at den Vej, ad hvilken man har søgt under Behandlingen af denne Sag at naae Maalet, nemlig at sikkre sig mod de egenlige vagabonderende Personer, er af meget tvivlsom Besskaffenhed, at det er saare tvivlsomt, om man ved de foreslaaede Midler, som det i det Mindste forekommer mig i visse Henseender ere meget strenge, vil naae det Maal, man tilsigter. I saa Henseende kan jeg paaberaabe mig nogle Ytringer, vi hørte af det ærede Medlem for 10de Kred (Selsen), jeg skal senere komme tilbage til dette Punkt i de Bemærkninger, som jeg vil tillade mig at fremsætte. Det er mig ligeledes hørt at udtale min Paaskjønneelse af den Interesse, som det høiterede 2det Medlem for 9de Kred (Sktrup) viste for mig i forrige Møde, idet han udtalte, at det havde været hans Hensigt ved det Ændringsforslag, som han fremsatte ved 2den Behandling, at besri navnlig Justitsministeren for at komme til at lide under det meget tunge Ansvar, hvilket han mente vilde komme til at hvile paa Ministeren, hvis Lovforslaget blev vedtaget uforandret, og at man som Følge deraf kom til at staa ganske blottet for ethvert Bærn, ethvert Tilfyn med Vagabonderne. Jeg optager som sagt denne Udtalelse fra den høiterede Landstingsmands Side paa den Maade, at jeg deri har et Vidnesbyrd om hans Belvillie for mig. Man kunde vistnok ogsaa tro deri at finde en stærk Anke mod Justitsministeren. Jeg vil imidlertid ikke betragte Sagen fra den Side, men kun benytte mig af den paagjældende Udtalelse som et Argument for, at det dog neppe var uden Grund, naar jeg i Gaarsmødet henviste til, at det forekom mig, at man under Forhandlingerne om denne Sag havde stillet sig noget vel skarpt paa de forskjellige Synspunkter, og at der var nogen Ensidighed tilstede;

thi det forekommer mig virkelig ikke at kunne negtes, at det røber nogen Ensidighed, naar man vilde sige, at, hvis ikke netop det, som Udvalgets Flertal har foreslaaet til denne Behandling, opnaas, saa opnaas der Intetomhelst, saa er man uden alt Tilfyn med Vagabonderne, saa er alt Bærn borte. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at hans Ændringsforslag gik ud paa, ikke blot at besri Ministeren men ogsaa Udvalget for Ansvar, og deri laa altsaa, at efter hans Formening var det ikke blot Justitsministeren, der vilde komme til at bære dette tunge Ansvar, men ogsaa Udvalget selv under Forudsætning af, at Udvalgets Forslag, som det forelaa til anden Behandling, blev staaende uforandret. Jeg har tidligere havt Leilighed til at gjøre opmærksom paa, hvorledes det ikke kan siges med Sandhed, at ethvert Tilfyn med Vagabonder faldt bort, ethvert Bærn mod Vagabonder forpildtes, dersom man vilde lade de Bestemmelser blive til Lov, som ere foreslaaede i Regjeringsforslaget. Jeg har henvist til, at vi have en Løsgjængerilovgivning, der i et dygtigt Politisk Haand paa ingen Maade kan siges at være virningsløs. Jeg skal dertil føje, hvad maaste ogsaa maatte være bekendt, at jo Politiloven for Landet gjør det muligt, hvor der er Spørgsmaal om større Samlinger af forskjellige Personer ved Foretagelse af større Arbejder, saasom Jernbaneanlæg osv., at træffe ekstraordinære Foranstaltninger til Overholdelse af Ordenen og ad den Vej sikkre sig mod Oversvømmelse af en stor Samling løse Personer. Men i ethvert Fald maa jeg tilstaa, at det er mig noget overraskende at høre det godkendt ogsaa af flere Medlemmer af det ærede Udvalgs Flertal, at selv det, som forelaa ved anden Behandling, nu er utilfredsstillende; Ordningen skal netop være den, som det ærede Udvalgs Flertal har foreslaaet nu til tredje Behandling; den skal være den ene saliggjørende; naar ikke den bliver vedtaget, er der ikke andet at gjøre, saa maa man lade § 15 helt gaa ud, tvøvende sig med, at man saa tillige vil se at faae § 24 ud af Loven. Dette maatte da opfordre til at anstille en Sammenligning mellem de Garantier, der opnaas ved Udvalgets ærede Flertals Forslag ved denne tredje Behandling og de Forslag, der iøvrigt foreligger: Hvad er saa egentlig Forskjellen mellem disse forskellige Forslag? Det har været mig meget vanskeligt at faae fat paa, hvad det egentlig er, det ærede Udvalgs Flertal anser for at være saa overordentlig betryggende ved deres Forslag i Modsetning til mit. Jeg har rettet et Spørgsmaal i denne Retning til det ærede Udvalgs Flertal